

EDITURA PARALELA 45

EPP

Editor: Călin Vlasie

Redactare: Mihaela Pogonici

Tehnoredactare: Mihail Vlad

Pregătire de tipar: Marius Badea

Design copertă: Ionuț Broșțianu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

DUMAS, ALEXANDRE

Căsătoriile lui moș Olifus / Alexandre Dumas ; trad. din lb. franceză

și note de Octavian Soviany. - Pitești : Paralela 45, 2017

ISBN 978-973-47-2609-7

I. Soviany, Octavian (trad.)

821.133.1

Les Mariages du père Olifus

Alexandre Dumas

Copyright © Editura Paralela 45, 2017

Prezenta lucrare folosește denumiri ce constituie mărci înregistrate, iar conținutul este protejat de legislația privind dreptul de proprietate intelectuală.

www.edituraparelela45.ro | www.cartearomaneasca.ro

ALEXANDRE DUMAS

CĂSĂTORIILE LUI
MOȘ OLIFUS

Roman din ciclul *Cele o mie una fantome*

Traducere din limba franceză și note de
Octavian Soviany

Editura Paralela 45

Cuprins

- Capitolul I.** Vânătorul de corbi / 7
- Capitolul II.** Gofre și castraveciori / 22
- Capitolul III.** Sirene și femei ale mării / 31
- Capitolul IV.** Hanul „La Taica Tropic” / 40
- Capitolul V.** Prima căsătorie a lui moș Olifus / 52
- Capitolul VI.** Necazuri conjugale / 62
- Capitolul VII.** Fuga / 71
- Capitolul VIII.** Un om la apă! / 77
- Capitolul IX.** Pescuitul de perle / 86
- Capitolul X.** Nah-Nava-Nahina / 97
- Capitolul XI.** Autodafeul / 105
- Capitolul XII.** Doña Inès / 114
- Capitolul XIII.** Intercalare / 126
- Capitolul XIV.** James Rousseau / 133
- Capitolul XV.** O continuare / 150
- Capitolul XVI.** Papucii brahmanului / 158
- Capitolul XVII.** A cincea și ultima căsătorie
a lui moș Olifus / 170
- Capitolul XVIII.** Bezoarul / 177
- Capitolul XIX.** Vânătoarea / 186
- Capitolul XX.** Vanly-Tching / 196
- Capitolul XXI.** Holera / 203
- Capitolul XXII.** Concluzie / 213

Capitolul I

Vânătorul de corbi

Într-o dimineață din luna martie 1848, trecând din dormitor în cabinetul de lucru, am găsit, ca de obicei, pe birou un morman de ziare și, sub acest morman de ziare, un morman de scrisori.

Între aceste scrisori era una al cărei sigiliu roșu mi-a atras atenția de la început. Nu purta nicio marcă poștală și îi era adresată pur și simplu domnului Alexandre Dumas, Paris – ceea ce însemna că ajunsese la mine printr-un intermediar.

Scrisul avea un aspect straniu, oscilând între caracterele engleze și cele nemțești; autorul lui trebuie că avea o anumită deprindere de a comanda, o anumită fermitate a deciziilor, temperate însă de elanurile inimii și de capriciile spiritului, care făceau câteodată din el un cu totul alt om decât cel aparent.

Îmi place destul de mult ca, atunci când primesc o scrisoare cu un scris necunoscut și când această scrisoare pare să vină din partea unei persoane de luat în considerare, să-mi fac o idee prealabilă despre rangul, caracterul și obiceiurile acelei persoane, luându-mă după scris.

După ce mi-am isprăvit reflecțiile, am deschis scrisoarea și am citit după cum urmează:

Haga, 22 februarie 1848

Domnule,

Nu știu dacă domnul Eugène Vivier, marele artist care ne-a vizitat astă-iarnă și pe care am fost destul de bucuros să-l cunosc, v-a spus că sunt unul dintre cititorii dumneavoastră cei mai sânguincioși și pot să o spun din toată inima, oricât de numeroși ar fi aceștia, căci a vă spune doar că am citit Domnișoara de Belle-Ile, Amaury, Cei trei muschetari, După douăzeci de ani, Bragelonne, Monte Cristo ar însemna să vă adresez un compliment prea banal.

Doream de multă vreme să vă ofer o amintire și să vi-l prezint totodată pe unul dintre marii noștri artiști naționali, domnul Backuisen.

Permiteți-mi, așadar, domnule, să-i alătur scrisorii mele patru desene ale acestui artist, care reprezintă scenele cele mai izbitoare din romanul dumneavoastră Cei trei muschetari.

Acum vă voi spune adio, încredințându-vă de întreaga mea afecțiune,

Willem, prinț de Orania¹.

Mărturisesc că această scrisoare, datată 22 februarie 1848, ziua în care a izbucnit revoluția pariziană, și primită la două sau trei zile după ce era să fiu omorât pe motiv că aș fi un prieten al prinților, mi-a făcut o mare plăcere.

Într-adevăr, pentru poet, străinul reprezintă posteritatea; străinul, plasat în afara micilor noastre zâzării literare, a micilor noastre invidii artistice, străinul, asemenea viitorului, judecă omul după operă, iar cununa care vine de dincolo de frontiere este împletită din aceleași flori ca și cele depuse pe un mormânt.

¹ Willem de Orania-Nassau (1817-1890), viitorul rege Willem al III-lea al Olandei.

Capitolul V

Prima căsătorie a lui moș Olifus

Domnișoara Marguerite Olifus ne-a făcut o primire de-săvârșită.

Ne-a condus într-o cameră cu două paturi și ne-a întrebat dacă vrem să fim serviți în camera noastră sau să mâncăm în sala comună.

Am cerut să fim serviți în camera noastră, în speranța că moș Olifus va veni să ne povestească aventurile lui.

Întrebați ce vrem să cinăm, am declarat că ne bizuim întru totul pe alegerile domnișoarei Marguerite.

Toată discuția asta s-a desfășurat, se înțelege, prin semne; dar aceste semne, ridicole între niște bărbați nerăbdători, devin o limbă foarte plăcută atunci când e vorbită cu o femeie frumoasă care îți surâde.

Așa se face că, deși nu schimbaserăm niciun cuvânt, în zece minute am ajuns să ne înțelegem perfect.

Moș Olifus nu se înșelase; vântul continua să bată tot mai puternic; nu era nicio primejdie de temut, totuși, din spirit de prevedere, trebuia să se stea de veghe la diguri.

I-am văzut de la fereastră pe trei dintre feciorii lui moș Olifus îndreptându-se către coastă; ceilalți doi, Simon și Jude,

intrară într-o casă unde, așa cum aflat mai târziu, le făceau curte la două surori.

În timp ce urmăream din ochi, prin primele umbre ale nopții, care începuseră să se îngroașe, mișcarea portului și a străzii, ni s-a pus pe masă la început niște somon la grătar și o farfurie cu ouă tari care abureau. Ouăle acelea, nu mai mari decât cele de porumbel, erau verzi și pătate cu ruginiu; așa sunt ouăle de nagâț, care se găsesc din belșug pe malul mării și au alt deliciu decât ouăle de găină.

O sticlă cu vin de Bordeaux se ridica în mijlocul acestei expoziții de produse naționale, ca o clopotniță zveltă, care începea să tremure la cel mai mic șoc.

Ne-am așezat la masă cu un apetit de navigatori; totul era excelent, atât vinul, cât și mâncarea.

De altfel, cina nu era pentru noi decât un accesoriu; ceea ce așteptam cu mai multă nerăbdare era apariția lui moș Olifus.

Ajunseserăm la desert când am auzit pe scară niște pași în același timp grei și furiși. Ușa se deschise, iar moș Olifus, râzând silențios, își făcu intrarea, cu o sticlă sub braț și cu pipa în gură.

— Ssst – făcu el – iată-mă!

— Și s-ar zice că într-o bună tovarășie.

— Da. Mi-am zis: sunt acolo doi francezi, să mergem patru, ca să le putem ține piept. Am luat o sticlă de tafia, o sticlă de rom, o sticlă de arac și iată-mă.

— Moș Olifus – am zis eu – pe măsură ce te ascult, mă mir tot mai mult. Vorbești franțuzește ca un matelot nu al majestății sale Wilhelm al III-lea, ci al majestății sale Ludovic al XIV-lea.

— Păi, în fond sunt francez – zise moș Olifus făcându-mi cu ochiul.

— Cum așa, în fond?

— Da, tatăl meu a fost francez și mama daneză, bunicul meu a fost francez și bunica hamburgheză, cât despre copiii mei,